

‘Bij de minste ontroering ga ik lek’

Wat was vandaag uw eerste gedachte?
Koffie. Dat is het meestal.

Wat is uw meest onhebbelijke karaktertrek?

Faalangst. Bij elk nieuw werk dat ik schrijf, verklaar ik luikeels dat het dit keer echt niet goed is. De mensen rondom mij worden daar hoorndol van, maar ik geloof dat oprecht. Elke keer opnieuw.

Wat was uw meest beschamende moment?

Toen ik naar Wenen werd gevlogen voor een première en ik moest groeten maar helaas op de verkeerde plaats stond te schilderen. Toen ik eindelijk de weg naar het podium vond, hield het applaus net op.

Wat is uw dierbaarste bezit?

Mijn laatste compositie. Telkens weer. Tot de partituur gedigitaliseerd is, sleur ik de autograaf overal mee. Een heel gedoe, mijn opera bijvoorbeeld woog al snel een kilo. Ik slaap nog net niet op de manuscripten, maar ze liggen wel soms naast mijn bed. Kuch.

Kent u een gedicht uit uw hoofd of een passage uit een boek?

Muziek die ik goed ken, kan ik inwendig horen. Ogen dicht en de imaginaire plaat aanzetten. Blind reproduceren gaat helaas minder vlot, al kan ik op piano wel enkele flarden Debussy, Brahms en Haydn vanbuiten spelen.

Welk is uw favoriete zintuig?

Als componist zou ik het gehoor moeten kiezen, maar eigenlijk zijn het mijn ogen. Het heerlijke aan ogen is dat je ze kan sluiten. Met oren is dat stukken moeilijker, waardoor die vaak afzien door het vele lawaai en de muziek die overal en ongevraagd op je af komt.

Wat wou u later worden als kind?

Componist. Ook al had ik er geen benul van dat zoiets daadwerkelijk kon, want ik dacht dat het een uitgestorven soort betrof.

Als u iets dat uitgestorven is, zou kunnen terugbrengen, wat kiest u dan?

De stilte.

Wie of wat is de liefde van uw leven?

De muziek. Ze is vreugde, frustratie, weemoed en troost. Ze is alles en je kan er altijd op rekenen, zelfs als de wereldse liefde je in de steek laat.

Wat is uw foutste guilty pleasure?

Hoewel overtuigd niet-roker, geniet ik af en toe van een goede sigaar.

Wat bent u uw ouders verschuldigd?

Ze lieten me mezelf zijn, dat is de mooiste conditie voor een kind om op te groeien. Hoe ouder ik word, hoe meer ik besef dat zoiets allesbehalve vanzelfsprekend is. Het hilarische gevolg was dat ik mezelf altijd als de vanzelfsprekende norm beschouwde en de rest van de wereld bizar vond. Een beetje als een spookrijder die zich afvraagt waarom al die auto's tegen de richting in komen rijden.

‘Het heerlijke
aan ogen is dat
je ze kan sluiten.
Met oren is dat
stukken moeilijker’

Wat beschouwt u als uw grootste prestatie?

Dat ik als bescheiden West-Vlaming uit een familie waarin geen professionele musici actief waren, toch, door wat geluk en koppig doorzettingsvermogen, internationaal erkenning gekregen heb. Had iemand tijdens mijn studie gezegd dat ik ooit als eerste Belg door de Staatsoper Berlin gevraagd zou worden om een opera te schrijven, of door het Concertgebouworkest Amsterdam (‘het beste orkest ter wereld’) om een orkestwerk, ik had eens hartelijk gelachen.

Wat is de belangrijkste les die het leven

u geleerd heeft?

Nooit opgeven.

Wat is uw favoriete geur?

Ah, geuren... die dragen zoveel herinneringen mee. Soms komen geuren spontaan terug met een flard muziek. De geur van een Wisteria sinensis of van een vers omgeploegd akkerland in de zon behoren tot mijn absolute favorieten. Bizarre geuren zoals carbolineum of een frisse kelder kunnen me op een vreemde manier nostalgisch maken.

Tegen wie zou u het liefst sorry zeggen?

Tegen alle mensen die er steeds voor me zijn en voor wie ik zelf zo vaak afwezig ben doordat m'n werk me totaal absorbeert.

Hoe komt u tot rust?

Wandelen. Motorrijden. En ongeëvenaard: gestreeld worden door mijn lief.

Wanneer hebt u voor het laatst gehuild?

Gegarandeerd bij de laatste film die ik zag – bij de minste ontroering ga ik lek.

Welke song mogen ze spelen op uw begrafenis?

Song? Ik heb niks met populaire muziek, nooit gehad. De grootste troost vind ik bij Bach: een subliem evenwicht tussen constructie en emotie. En het hoeft niet altijd Johann Sebastian zijn. Het magnifieke *Ach, dass ich Wassers gnug hätte* van Johann Christoph Bach ontroert me telkens weer. Of waarom geen nieuwe muziek zoals Luc Brewaeys' laatste werk: *Sonnets of Sundry Notes/Threnos*. Zijn (ongewilde) afscheid aan de wereld. Bloedmooi en aangrijpend. Wat de keuze ook wordt: geen opname! Want niets brengt mooiere troost dan live muziek.

Hoe wilt u herinnerd worden?

Als goede componist.

‘Ah, cette fable – Catalogue d’insectes – Poème’, 13/9, Concertgebouw Brugge. Première ‘USHER’, 12/10-30/10, Staatsoper Berlijn, Première ‘A War Requiem’, 8-11/11/11, Nationaal Orkest.

www.anneliesvanparys.be